

КРИМСЬКА СВІТЛЯЦЯ

СВІТЛЯЦЯ

Видається у Сімферополі

№ 50 (153)

Субота, 16 грудня 1995 р.

Ціна 2000 крб.

ЗАЯВА

УЧАСНИКІВ ПОСТОЙНО ДІЮЧОГО КРУГЛОГО СТОЛУ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ ТА ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ КРИМУ З ПРИВОДУ ЧЕРГОВОЇ УРЯДОВОЇ КРИЗИ В АВТОНОМНІЙ РЕСПУБЛІЦІ КРИМ

8 грудня 1995 року Верховна Рада Криму висловила недовіру прем'єр-міністру уряду Автономної Республіки Крим Анатолію Франчуку, чим породила чергову урядову кризу. Принаймні цього рішення за відсутності самого А. Франчука, без заспокоювання і обговорення звати уряду, без аналізу його діяльності та належних висновків мало політично-контактний характер, яскраво виражений антиурядову спрямованість і свідчить про не-приміриме протистояння між урядом і Верховною Радою автономії.

Чергова урядова криза ще раз висвітлює повну неспроможність як уряду, так і Верховної Ради Криму вирішувати суспільно-політичні і економічні проблеми, здійснювати необхідні реформи. Вони намагаються перевістити відповідальність за ці проблеми один на одного або ж на Київ. В результаті кризи досягає критичної межі, населенню стало за-ложником політиканів, рівень життя людей став наїнчішим серед усіх регіонів України.

Стає ще більш очевидним: причиною кризових явищ, які дестабілізують ситуацію в Україні, є сам факт існування кримської автономії. Вона завжди буде пишатися за-повідником червоно-коричневого фашизму,

російською «п'ятю колоню» в Україні, бастіоном відновлення московсько-більшовицької імперії зла, джерелом патріотизму і ніщення української державності. Разом з тим нинішній стан суспільно-політичних сил в автономії характеризується різкою патріотічною, слабкістю партій та громадських організацій державницького спрямування та іхньою неспроможністю суттєво впливати на процес формування органів влади і не дозволяючи цивілізованим шляхом змінити на краще становище у владних структурах. Навіть пропорційна система виборів за таких умов знову призначає до влади комуністів, проросійських сил та в незначній мірі космополітів ПЕВКУ. А втратя кримськими татарами своїх гарантійних квот і надалі продовжити парламентські конфлікти та широкомасштабні заворушення і противідстояння.

Виходячи з цього, ми в черговий раз заявляємо свою принциповою вимогу до Верховної Ради України: врахувуючи нову урядову кризу в Криму, скасувати неприродною проросійську територіальну автономію як постійно дестабілізуючі чинники політичної ситуації та кризових явищ та півострові і повернути Криму статус області.

Учасники постійного діючого Круглого столу політичних партій та громадських організацій Криму:

Комітет громадських організацій «Крим з Україною — Соборність», Кримська організація Української Республіканської партії, Кримська організація Демократичної партії України, Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів, Український Громадянський Конгрес Криму, Кримська обласна Організація Українських Націоналістів, Сімферопольське міське товариство «Простіві», Сімферопольське міське товариство попіл'язів та репресованих, Кримська філія міжнародної організації «Жіноча громада», Кримська релігійна громада Української Автокефальної Православної Церкви, Кримське відділення Суспільної служби України, Всеукраїнське товариство української мови ім. Тараса Шевченка, Сімферопольське студентське братство «Зарево», Кримське братство ОУН-УПА ім. генерала Р. Шухевича.

м. Сімферополь, 12 грудня 1995 року.

КОНСОЛІДУЄТЬСЯ УКРАЇНСКА ІНТЕЛІГЕНЦІЯ

Як відомо, 11 листопада 1995 року у Києві відбулася Конгрес української інтелігенції. Він закликав українську творчу інтелігенцію, що стоїть на позиціях «Маніфесту української інтелігенції», бути об'єднаною силou у консолідації суспільства на засадах незалежної Української Держави. Конгрес визнав за необхідне створити репрезентативні відділення Конгресу української інтелігенції як Всеукраїнської громадської організації.

Виходячи з цього рішення Конгресу, у Сімферополі 12 грудня ц. р. на засіданні постійно діючого Круглого столу політичних партій та громадських організацій Криму.

Учасники засідання особливу наголосували на тому, що, щоб до складу представницько-керівних і робочих організацій ще нової громадської організації обрати представників творчих спілок, громадських організацій, політичних

партій, об'єднань працівників культури і науки, пікарів, учителів, військових спеціалістів народного господарства, управлінських, комерційних і підприємницьких структур, ветеранських, молодіжних, жіночих організацій. Всю діяльність щодо формування цих органів необхідно здійснювати дуже тактовно і дбайливо, аби вони з перших кроків слугували своїм первошерговим метам — консолідації інтелігенції, поєднання зусиль усіх, хто обстоє національно-державницькі засади.

Прес-центр комітету громадських організацій «Крим з Україною — Соборність».

ЗАКІНЧУЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА

Всекримського громадсько-політичного і літературного часопису «Кримська світлиця».

Відкладіть справи. Зверніться на пошту. Всього 180 тис. крб. для жителів Криму — і на перше півріччя 1996 року ви будете забезпечені свіжою незаважаною інформацією про події на нашому півострові і по всій Україні.

Поспішайте! Постараємося вас не розчарувати.

ПЕРЕДПЛАТА ЗАКІНЧУЄТЬСЯ 20 ГРУДНЯ.

Наш індекс 30553.

МІНІСТЕРСТВО СВЯЗІ УКРАЇНИ

АБОНЕМЕНТ на газету

КРИМСЬКА СВІТЛЯЦЯ

на 1995 год по місяцям

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Куда											

(поштовий індекс)

(адрес)

Кому

(фамілія, ініціали)

ПОДАРУНОК З КАНАДИ

Надіслано на адресу «Кримської світлиці» надійшов лист від невеличкого пакуючого з дитячою літературою. У пакеті місце українські працівники літератури для дітей і молоді ім. Леоніда Глобова (скорочено УПЛДМ) з канадського міста Торонто.

В листі, який написав секретар УПЛДМ, книговидавець та письменниця Л. Храплива-Щур, зокрема мовиться, що книговидавничі працівники з радістю дізналися про випуск у Криму єдиного на півострові супспільно-політичної літературної газети, широ захоплені відвагою та мужності журналістів поширювати українські ідеї за таких важких, а то й просто небезпечних умов, які останнім часом складаються на півострові.

«Це справді будучий приклад для інших!» — виклик наслідувати все (тобто «Кримську світлицю») — Д. К. захоплені пише Л. Лес.

В пакетичку ж були прекрасно видані та гарно ілюстровані дитячі твори українських письменників з Канади, яким ми цікро від душі позаздримо, ба з останніми на теренах Кримської автономної республіки, на жаль, не зустрічалися з такою чудесною — і з своїм змістом, і з мистецьким оформленням — літературою.

Книжки, надіслані з Канади, ми, працівники редакції, передали нашим українським діткам, які наявляють в уkrainських класах російських шкіл Сімферополя. Зважено ж, не всім дісталось, бо, на превеликі жалі, на всіх дітей тих книжок було б замало, але якщо коли-небудь ми ще отримаємо від наших добрих і щедрих спільнотизників їздалося дістати, — обов'язково подаруємо й іншим нашим малюткам.

А ще ж відома українська поетеса з Канади Леся Храплива-Щур надіслала свої два вірші, які ми пропонуємо уважі читачам нашого часопису.

Данило КОНОНЕНКО,
редактор відділу літератури і мистецтва
газети «Кримська світлиця».

Леся ХРАПЛИВА-ЩУР

РУШНИК

Український жінці

Вставала ти із росіюх глибин,
Ще й Даждбог поля сонcem
на засіва
із Ладою сяяло в пад один,
На рушину ти вишвиль мір.

Ще поки ранок для
народу спів
Ти розшиває радиці болі.
Красу дочок і міць твоїх смів
і нерозривним безконечним
волі.

Калину їй дуб ступила у віноч.
Змережувала сонцем і зорю.
Досвітніх пінів з голосом
дзвінком.

На світлій змаг скликала
із вірою.

Благословляла радість вільськ
Прекрасній рід, щобі повік
не згине,
Вітряла слози і розлукі біль.
Заполадина, віща Берегиня.

Сперузувала Діда-Коляду,
На сині слава Божому Дитяті
і на самім покуті на виду.
Держала — щоб Господь
вітав у хаті.

Червоній чорне —
що прінішлось нести...
і румі і поліни коробки.
Складала хрещики у хрести,
На вінчі пам'ять клала.

Псалом померлих
від голоду в 1933 році

О, Предвічний, прости, що у храмі Твоєї світла приходим,
Гончарі, зблудлі, неначе чорноморські розрізані,
Гаснути зорі птиці обажанких, розпустили походам,
Кристи янголів лік, бо на нас моторною двиніти...
Діялося це в кінці 50-х на

Діялося це в кінці 60-хроків, коли для зимового транспорту була там ще пишною розкішт собача ера. Чукаток тоді майже не знала ще злодійства. Про наймовірнішу для нинішніх нас чесність і довірливість тодішніх і додішніх чуків написано багато у працях вчених-дослідників, у творах піонерів-письменників, а ще більше залишилося і вигибас в пам'яті старожилів. Збираючись оповісти кілька розінок, що не залишилися, ще раз зараз мова є про це.

Чукач Ваку ошелешила не-
загнанна халепа: щелі

баришами наспіл, штурмом, крикітні направо
і налево, плюють на все і заніти не хотіть людського поговору». Автор на всьому землі показує, як «велике хазяїнське колесо», як вони крутиться, відмінно відчуваючи їх живі відчуття, якоже хліборобства, зеленої пахучої трави, піднімаючи поголів'я.

То було природний чоловік, урівноважений, спокійний, чесний, який пастуєвав із сівером людей, доглядав для них справедливість і спокоєні.

Народилася він 29 вересня 1845 року в Арсеніїві Херсонської губернії (тепер — Веселівка Ново-міського району Кримської області). Осієм здобув лише початкову, але самоком вчитися на справжньому енциклопедісту. Понад 20 років прослужив у різних каштелях; з 1884 по 1887 рік — політичний висланець. Зідні лікуватися до берлінської, де й помер 15 вересня 1907 року; похованій була хутір «Надія».

«Знову наше письменство понесло велику втрату», — написав Іван Франко. — Чим він був для України, для розвитку її громадського та культурного життя, се відчуває кожний, хто чи то бачив на сцені, чи хоч би читав його твори; се зрозуміло кожний, хто знає, що він був одним із батьків новочасного українського театру, визначним артистом та пріором таємним драматургом, якому, рівної не має національна література, якому щодо ширини та багатства творчості, артистичного виконання та глобікою продумання тем, бистрої обєктивності життя та яскравого світогляду не дорівнює один із сучасних драматургів не тільки Росії, а й інших слов'янських народів»¹.

В українській драматургії Карпенко-Карий перший виїхав за межі етнографічного шаблону, на якому будувався до нього п'єс («мелодрами про кохання та інших розлучників — або жарені фарси»), зачокувавши серйозним громадським ко-медією. Сергій Ефремов слушно витуманчив його як проповідника боротьби за щастя, «ного нерву людських злагод». У п'єсі Карпенко-Карого присили «імові люди», які скідоно топтали ногами все, що стояло ім, на заваді до дослідженнями «ласного» не спільноти, а індивідуальними. Важче, у першій п'єсі «Бурлацькій» вони показали, як на боргани та підлітків, які відчущають кінський, хто чи то бачив на сцені, чи хоч би читав його твори; се зрозуміло кожний, хто знає, що він був одним із батьків новочасного українського театру, визначним артистом та пріором таємним драматургом, якому, рівної не має національна література, якому щодо ширини та багатства творчості, артистичного виконання та глобікою продумання тем, бистрої обєктивності життя та яскравого світогляду не дорівнює один із сучасних драматургів не тільки Росії, а й інших слов'янських народів»¹.

В українській драматургії Карпенко-Карий перший виїхав за межі етнографічного шаблону, на якому будувався до нього п'єс («мелодрами про кохання та інших розлучників — або жарені фарси»), зачокувавши серйозним громадським ко-медією. Сергій Ефремов слушно витуманчив його як проповідника боротьби за щастя, «ного нерву людських злагод». У п'єсі Карпенко-Карого присили «імові люди», які скідоно топтали ногами все, що стояло ім, на заваді до дослідженнями «ласного» не спільноти, а індивідуальними. Важче, у першій п'єсі «Бурлацькій» вони показали, як на боргани та підлітків, які відчущають кінський, хто чи то бачив на сцені, чи хоч би читав його твори; се зрозуміло кожний, хто знає, що він був одним із батьків новочасного українського театру, визначним артистом та пріором таємним драматургом, якому, рівної не має національна література, якому щодо ширини та багатства творчості, артистичного виконання та глобікою продумання тем, бистрої обєктивності життя та яскравого світогляду не дорівнює один із сучасних драматургів не тільки Росії, а й інших слов'янських народів»¹.

В українській драматургії Карпенко-Карий перший виїхав за межі етнографічного шаблону, на якому будувався до нього п'єс («мелодрами про кохання та інших розлучників — або жарені фарси»), зачокувавши серйозним громадським ко-медією. Сергій Ефремов слушно витуманчив його як проповідника боротьби за щастя, «ного нерву людських злагод». У п'єсі Карпенко-Карого присили «імові люди», які скідоно топтали ногами все, що стояло ім, на заваді до дослідженнями «ласного» не спільноти, а індивідуальними. Важче, у першій п'єсі «Бурлацькій» вони показали, як на боргани та підлітків, які відчущають кінський, хто чи то бачив на сцені, чи хоч би читав його твори; се зрозуміло кожний, хто знає, що він був одним із батьків новочасного українського театру, визначним артистом та пріором таємним драматургом, якому, рівної не має національна література, якому щодо ширини та багатства творчості, артистичного виконання та глобікою продумання тем, бистрої обєктивності життя та яскравого світогляду не дорівнює один із сучасних драматургів не тільки Росії, а й інших слов'янських народів»¹.

В українській драматургії Карпенко-Карий перший виїхав за межі етнографічного шаблону, на якому будувався до нього п'єс («мелодрами про кохання та інших розлучників — або жарені фарси»), зачокувавши серйозним громадським ко-медією. Сергій Ефремов слушно витуманчив його як проповідника боротьби за щастя, «ного нерву людських злагод». У п'єсі Карпенко-Карого присили «імові люди», які скідоно топтали ногами все, що стояло ім, на заваді до дослідженнями «ласного» не спільноти, а індивідуальними. Важче, у першій п'єсі «Бурлацькій» вони показали, як на боргани та підлітків, які відчущають кінський, хто чи то бачив на сцені, чи хоч би читав його твори; се зрозуміло кожний, хто знає, що він був одним із батьків новочасного українського театру, визначним артистом та пріором таємним драматургом, якому, рівної не має національна література, якому щодо ширини та багатства творчості, артистичного виконання та глобікою продумання тем, бистрої обєктивності життя та яскравого світогляду не дорівнює один із сучасних драматургів не тільки Росії, а й інших слов'янських народів»¹.

В українській драматургії Карпенко-Карий перший виїхав за межі етнографічного шаблону, на якому будувався до нього п'єс («мелодрами про кохання та інших розлучників — або жарені фарси»), зачокувавши серйозним громадським ко-медією. Сергій Ефремов слушно витуманчив його як проповідника боротьби за щастя, «ного нерву людських злагод». У п'єсі Карпенко-Карого присили «імові люди», які скідоно топтали ногами все, що стояло ім, на заваді до дослідженнями «ласного» не спільноти, а індивідуальними. Важче, у першій п'єсі «Бурлацькій» вони показали, як на боргани та підлітків, які відчущають кінський, хто чи то бачив на сцені, чи хоч би читав його твори; се зрозуміло кожний, хто знає, що він був одним із батьків новочасного українського театру, визначним артистом та пріором таємним драматургом, якому, рівної не має національна література, якому щодо ширини та багатства творчості, артистичного виконання та глобікою продумання тем, бистрої обєктивності життя та яскравого світогляду не дорівнює один із сучасних драматургів не тільки Росії, а й інших слов'янських народів»¹.

В українській драматургії Карпенко-Карий перший виїхав за межі етнографічного шаблону, на якому будувався до нього п'єс («мелодрами про кохання та інших розлучників — або жарені фарси»), зачокувавши серйозним громадським ко-медією. Сергій Ефремов слушно витуманчив його як проповідника боротьби за щастя, «ного нерву людських злагод». У п'єсі Карпенко-Карого присили «імові люди», які скідоно топтали ногами все, що стояло ім, на заваді до дослідженнями «ласного» не спільноти, а індивідуальними. Важче, у першій п'єсі «Бурлацькій» вони показали, як на боргани та підлітків, які відчущають кінський, хто чи то бачив на сцені, чи хоч би читав його твори; се зрозуміло кожний, хто знає, що він був одним із батьків новочасного українського театру, визначним артистом та пріором таємним драматургом, якому, рівної не має національна література, якому щодо ширини та багатства творчості, артистичного виконання та глобікою продумання тем, бистрої обєктивності життя та яскравого світогляду не дорівнює один із сучасних драматургів не тільки Росії, а й інших слов'янських народів»¹.

В українській драматургії Карпенко-Карий перший виїхав за межі етнографічного шаблону, на якому будувався до нього п'єс («мелодрами про кохання та інших розлучників — або жарені фарси»), зачокувавши серйозним громадським ко-медією. Сергій Ефремов слушно витуманчив його як проповідника боротьби за щастя, «ного нерву людських злагод». У п'єсі Карпенко-Карого присили «імові люди», які скідоно топтали ногами все, що стояло ім, на заваді до дослідженнями «ласного» не спільноти, а індивідуальними. Важче, у першій п'єсі «Бурлацькій» вони показали, як на боргани та підлітків, які відчущають кінський, хто чи то бачив на сцені, чи хоч би читав його твори; се зрозуміло кожний, хто знає, що він був одним із батьків новочасного українського театру, визначним артистом та пріором таємним драматургом, якому, рівної не має національна література, якому щодо ширини та багатства творчості, артистичного виконання та глобікою продумання тем, бистрої обєктивності життя та яскравого світогляду не дорівнює один із сучасних драматургів не тільки Росії, а й інших слов'янських народів»¹.

В українській драматургії Карпенко-Карий перший виїхав за межі етнографічного шаблону, на якому будувався до нього п'єс («мелодрами про кохання та інших розлучників — або жарені фарси»), зачокувавши серйоз

ВЧАТЬСЯ УКРАЇНСЬКИ ДІТИ...

Вже третій рік діти із задоволенням ходять до українського класу, що в сімферопольській середній школі № 3. А настава їх Людмила Петровна Омеляненко.

Родом вона з Волині, мальовничого краю Лесі Українки. Людмила Петровна і зараз із великою любов'ю згадує ті прекрасні місця, де минули її дитинство та юність. Любов до природи, до рідного краю вона виховує і в дітей. Учнів у класі небагато, і це дає змогу приділяти більше уваги кожному з них.

За два з половиною роки навчання діти оволоділи українською мовою, не відстали від них навіть ті, що прішли до Людмили Петровни пізніше, у другому класі. Деякі з них із російських родин і тепер вільно розмовлюють двома мовами, що зовсім непогано для дорослого подібнини.

Вілкіти діти з українського класу відпочивають у таборі «Усмішка», що біля Львова, а нинішні канікули їздять до Закарпаття, де живуть у сім'ях і мають можливість спілкуватися з українською мовою. Таким «королівським» як на нинішній час, відповідником організовуве Товариство української мови ім. Шевченка, яке фінансує дорогу та проживання дітей у таборі. Представник Голови рівства А. В. Петрова також займається з дітьми у відході дні у Палаці пionерів. Допомагає українському класові і діаспорі, надаючи підтримки та гуманітарну допомогу, яка завжди потрапляє безпосередньо до дітей.

Український клас існує не тільки у третій, а й у десятій, тринадцятій та інших школах Сімферополя. Звичайно, в українському класі є свої проблеми. Не вистачає все ж підтримки, наприклад, з математикою. А найголовніше — нерішучість батьків, що часто вагаються: чи віддавати дітей до українського класу? Але Людмила Петровна небагато каже про проблеми. Вона сповнена оптимізму, бо відана своїх справ.

Тетяна ДУБИНЯНСЬКА.

Мальовничі куточки Криму.

Новий Світ.

Фотоетюд Миколи Пляшечника.

Релігійна свята

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ

Із далекого минулого, з по-

копиня в покопиня переходить нас релігійні свята, які споводюються чистинами обрядами.

Виростаючи в тому середовищі з матін літ, як гумка, він рошав себе духом традицій, котрі вже неможливо забути. Із зародком наближення свята Миколи Чудотворця, перед очима проходять картини раннього дитинства, коли з не-терпінням, ми, діти, чекали 19 грудня. Пам'яте, в останні дні особливо хотілось бути членом, щоб не гнівати святого Миколая. А то, як говорили батьки, він все бачить і чує. Ікона Миколи Чудотворця користувалася особливим повагою. Вона є майже в кожному дому.

Скільки радості приносять подарунки, про які мріялося не одні рази, і котрі потім знаходилися в сіді подушкою. Було і таке: подарунок десь привозив, що зразу не побачив, а порд пежіт позина, і вже на очах сплюзнув. Тато з мамою радів обіднівши навколо, може діти... Зраздів все згадувати з пошищкою. Але в цьому було своє вихо-

вання... Співали пісні про свято Миколая, читали вірші. В клубі ставили вистави, де головним героєм був Миколай, а біля нього бігав чорттик і радив не давати никому подарунків, тому що слухнавши немає. Але всі заживчалися тим, що добрий Миколай і на цей раз всім пріємств він з цього роздавав спеціально випечене печиво — «миколачики».

На народних віруваннях, Миколай виступав помічником і покровителем хліборобів. І тому наближуючись до цього свята, коли зима вже повністю забирає свої права, дорослі ще раз підсумовують, чи був до них милосердний святий, чи ні. Якщо є борги, кохані люди — вважають обов'язок з ними не зволікати.

Прекрасно усвідомлювати, що наш народ має свою культуру, багату давніми гарніми традиціями, свята. І дай, Боже, людям розум, щоб вони не відмовлялися від свого коріння, духовно збагачувались навколо, може діти... Зраздів все згадувати з пошищкою.

Марія ШІДЛОВСЬКА,

смт. Чорноморське.

СПОРТ

СУПЕРНИКИ ВІДОМІ

12 грудня в паризькому Луарі визначені групи відбіркових змагань на першість світу з футболу, яка відбудеться 1998 року. Українська збірна отримала до двох груп, і «суперники» будуть команди Німеччини, Португалії, Північної Ірландії, Вірменії та Албанії. Переможець групового турніру відразу здобуває путівку у фінал, а команда, що займе друге місце, продовжить боротьбу в додаткових змаганнях.

НА ПРОМІЖНОМУ ФІНІШІ

У першому колі чемпіонату України з настільного тенісу серед клубних команд вищої ліги наші земляки із Сак, майстри спорту Станіслав Горський, Дмитро Прокопів, Олексій Знов із та кандидати у майстри Андрій Некритин, Олексій Калінин з Європуку не минув маріо. Там кримчани пропали на найсильнішій команді Європи, зате набули досвіду. На європейській арені кримська збірна наймолодша.

Власне, в кожному павільйоні чимало цікавого. В білоруському — скриня та доткани кілами, в татарському — чудом збереженим стародавнім Кором, марала — що скрипант хустки, котрі запилюються тільки у великі свята.

Організатор виставки — екскурсовод районного краєзнавчого музею Валентина Султанова.

Наш кор.

КРИМСЬКІ КОМПОЗИТОРИ — ДІТЯМ

З нагоди VI пленіуму Кримської організації композиторів України 13 грудня в концертному залі музичної школи № 1 відбудеться традиційний концерт «Кримські композитори — дітям».

Розпочався виступом дитячої хорової студії «Аїрік», створеної 25 року тому Ю. А. Чевелювим — композитором, поетом і ліриком, будівником керівником та директором.

Пропунали виступи переможці республіканського конкурсу юних композиторів Юлії Голубової (1 місце в естрадній музичній та 2 — в вокальні), Олени Захарової (1 місце в вокальні), виступили і юні дипломанти цього конкурсу минуліх років.

Були виконані також твори кримських композиторів, присвячені дітям, — зокрема Є. Троценко, А. Успенського, М. Халтієвого. Другою частиною концертної программи передбачаються виступи найвидоміших музичних колективів Криму: державного вокально-хореографічного ансамблю «Андріївський хор», народного хору духовної музики «Благовіщення», народного хорової капели «Октаедр», багатою інших. Але по-нашому не з'явилася.

Проте вечір прокрасив виступ народної артистки України Надії Дильчи, яка виконала пісні кримського композитора Ф. Лепіхіна, Кримськотатарська співачка, хоча і менінга, але не «заборонювалася», вона завжди окоче дарує кримчанам хвилини прекрасного.

Т. СОЛОВЕЙ.

ВИПУСК 133-й
Свої перером в парті з англійськими мавстро Амосом Верном на міжнародному шаховому турнірі в Парижі 1990 р. американський гросмейстер Фрідік Маршал написав так:

«Англійць був шахістом старого гарту, любив підправити, терпільно, винакиши позицію з пільзом в зубах. Коли я зробив його поразку винакиши з гумовою і щиро присвіти пальцем погасла!»

Були виконані також твори кримських композиторів, присвячені дітям, — зокрема Є. Троценко, А. Успенського, М. Халтієвого. Другою частиною концертної программи передбачаються виступи найвидоміших музичних колективів Криму: державного вокально-хореографічного ансамблю «Андріївський хор», народного хору духовної музики «Благовіщення», народного хорової капели «Октаедр», багатою інших. Але по-нашому не з'явилася.

Проте вечір прокрасив виступ

народної артистки України Надії Дильчи, яка виконала пісні кримського композитора Ф. Лепіхіна,

Бернівід заслухавши співачку, відповів: «Аїрік».

Головний редактор
Володимир МИТКАЛИК.

Редакційна колегія: Григорій РУДНИЦЬКИЙ — головний редактор; Василь БОГУЦЬКИЙ — відповідальний секретар; редактор відділу — Данило КОННОНЕНКО, Тамара СОЛОВЕЙ.

ПРОГРАММА ТЕЛЕВІДЕНИЯ

Понедільник, 18 грудня

УТ-1

7.00 Анонс-кліп.
7.05 Мір за вчера.
7.15 Агромагазин.
7.25 Анонс-сенс.
7.45 Добре утро, Україна.
8.45 Експрес-інформ.
9.00 "І + І". "Історія Ланкастера і Міллієр".
10.00 Божественне танцювання Роберта Струпа.

10.30 Тілько музыка.
10.50 Монітор.

11.10 "І + І". М. Даркі в комедії "Дипломатичний багаж" (Франція).

13.00 УТЧ-1.

13.10 X/ф "Человек-амфібія".
13.40 Все — всім".
17.00 УТЧ.

17.10 Наше время.

17.15 Мультифільми.

17.35 Юношеское ток-шоу "Вы-братьи".

18.00 Кіно.

18.15 Кіно.

18.30 Кіно.

18.45 Кіно.

18.50 Кіно.

18.55 Кіно.

18.58 Кіно.

18.59 Кіно.

18.5